

Enguany es plantejava com l'any negre de l'Iber. O això és almenys el que es pensava en els ambients de l'handbol femení.

El Madès d'Onda s'havia emportat cap al seu terreny vuit jugadores de l'altre equip valencià. Semblava que, després de vuit anys consecutius de guanyar el campionat de lliga de la divisió d'honor femenina, el novè triomf seria molt més disputat. Més disputat, potser sí que ho ha estat. Però el novè trofeu ha anat a parar també a les vitrines de l'empresa de cassoles de Ramon Cervera, patrocinadora de l'equip.

Nou campionats de lliga successius, set copes de la Reina, imbatuts encara enguany, reconegudes arreu d'Europa com un dels deu millors equips del continent i amb permanents problemes a València. Enguany, el pavelló de la Font Santa ha tingut més públic que cap altre any. Però parlar de més públic és parlar de sis-centes persones, set-centes.

Enguany, per fi, la Conselleria de Cultura ha cedit les instal·lacions a l'equip perquè pugui jugar i entrenar sense que això li represente un cost econòmic. Però l'ajuda no dona, per exemple, perquè l'Iber pugui acudir a un torneig al qual ha estat convidat, a Iugoslàvia, on jugaria contra les campiones de tots els

L'IBER, DE NOU, GUANYA LA LLIGA D'HANDBOL FEMENÍ

Quinze campiones

Són quinze xiques. Quinze xiques i el cervell d'un equip tècnic envejat pertot arreu. L'Iber, des de València, ha aconseguit l'insòlit rècord de nou lligues consecutives. I això sense que institucions i el públic els donen el suport que mereixen.

Vicent Partal

Cristina Mayo.

països socialistes. No hi ha diners per anar-hi. Al València Club de Futbol, mentrestant, se li regalen, o quasi se li regalen, seixanta milions de pessetes. Són les incongruències d'una ciutat i els seus polítics.

¿Però qui són i què fan aquestes xiques que acaben d'afegir fa pocs dies el novè títol de lliga al seu currículum? ¿Com viuen? ¿D'on han aparegut?

Quinze campiones

Quatre dies a la setmana se les pot trobar en el pavelló de la Font Santa treballant hores i hores el toc de baló i les tàctiques. **Cristina Mayo**, l'entrenadora més envejada i més admirada de tot l'handbol peninsular, des del centre de la pista dirigeix les evolucions de les seues jugadores. En les grades van seient un grup de joves amb xandall. Estan esperant que acaben les de l'Iber per entrenar ells. Fan voleibol. Ací hi ha l'únic secret de l'equip. El treball. Molts matins, les que poden van a la pista també a córrer, a estavellar pilotes contra la xarxa. Estudien la majoria d'elles. Fan classes de gimnàstica unes quantes. Algunes treballen. Són les campiones.

L'Iber té dues porteres però cap d'elles valenciana. En són les excepcions. **Eli Marin** ve de Canàries i acaba de ser fitxada per l'Iber, que es quedà a prin-

cupi de temporada sense les seues porteres de l'any passat. L'altra portera, **Iva Perica**, encara ve de més lluny. De Iugoslàvia. Iva viu a Xirivella amb el seu marit i una xiqueta a la qual vestí de fallera en les passades festes. Té fama de divertida i es fa entendre bé en qualsevol idioma. A Iugoslàvia estudiava econòmiques. Ací entrena matí i vesprada.

En realitat, no fou ella l'única fallera de les passades festes. Totes les jugadores havien promès que, si derrotaven el Mades, amb la qual cosa s'asseguraven de nou el campionat, es vestirien de fallera. El derrotaren i compliren la promesa.

des Fuentes, fa classes a Manises i quasi enganxa Cano en el nombre de partits internacionals jugats. Juga de lateral dreta.

Hi ha algunes de les xiques que treballen en Iber, en la mateixa empresa que patrocina l'equip. És el cas d'**Izaskun Mugica**, de Donostia. I d'**Elvira Martínez**. D'ací. El senyor Cervera té ben clar el seu suport a l'equip. Ell sempre diu que l'empresa viu de les senyores que compren els seus productes d'alumini per a la cuina. Així, ja quedava bé prestar-los suport també, a les dones, en l'esport.

Capítol d'estudiants. **Milagros Olmos**

quència de tanta joventut, però, és que enguany les copes o el cinema que acompanyaven els entrenaments han desaparegut i quan s'amaguen els balons la gent se'n va a acasa a estudiar.

En els desplaçaments, normalment a partir de dissabte a migdia, la cosa ja s'anima un poc, però no massa. Aquestes xiques són molt conscients del seu treball, tot i que de vegades se senten decebudes perquè, després d'un llarg desplaçament, va i guanyen de vint. Una mica més d'emoció ja vindria bé. **Cristina** posa ordre en l'expedició, que compta amb una regista de nom **Carme Lis**, amable i alerta com ningú. Clar que

El secret de l'Iber és el treball de les jugadores i el cap clar de l'entrenadora.

La capitana de l'equip, **Vicenta Cano**, està considerada com una de les millors jugadores d'Europa. És, junt amb **Mercedes Fuertes**, l'àvia de l'equip, amb vint-i-vuit anys d'edat. La seua fitxa diu que ja passà fa molt temps de les cinquanta convocatòries internacionals i que juga de central/lateral. El que no conta és que fa molts anys que batalla amb la carrera de Magisteri sense acabar-la mai. Però té una excusa clara: és una gran jugadora. I les grans jugadores no s'improvisen. Reclamen moltes hores de treball. Riu amb força i no té pèls en la llengua a l'hora de burlar-se de les seues amigues o encaixar les bromes. Total, li queden només dues assignatures per ser mestra. Per ser campiona ja ho ha aprovat tot.

L'altra grandassa de l'equip, **Merce-**

fa Formació Professional. **Irene Múrcia** es dedica a estudiar Exactes. **Eva Balles-ter** batalla amb el COU. **Carolina Carceller** fa companyia a **Cano** en magisteri.

Mireia Espí enguany no estudia perquè es dedica a fer classes d'handbol i gimnàstica, però l'any vinent se li ha posat entre cella i cella tornar a les aules i encarar-se amb el COU.

Com pot deduir-se dels cursos, les xiques de l'Iber, en l'edat mitjana, són joves. Molt joves. L'equip es va veure amb veritables problemes a principis de temporada per la pèrdua de les seues veteranes. Però, amb un equip quasi juvenil, ha aconseguit tornar a fer-se amb el campionat. El secret, segons tots, és el treball de les jugadores i el cap sempre clar de la seua entrenadora. La conse-

amable no vol dir ximple. Encara els piten les orelles als directius de la Federació Espanyola de clares que els cantà les quaranta l'última vegada que els va veure. **Carme** porta els diners i les qüestions estrangeres quan es deixen caure a l'ombra del Miquelet.

I les últimes tres que falten. **Maria Josep Ribes**, estudiant de filologia i treballadora en l'Aliança Francesa. **Amparo Castañeda**, l'últim fitxatge, acaba d'arribar de Valladolid i és casada amb un valencià.

Elles són el secret del triomf. Malgrat l'escàs ajut oficial —només Conselleria enguany i, en ocasions, la Diputació els han fet un poc de cas— i malgrat la poca atenció que els presta el públic de València, són les millors. I s'ho guanyen a pols. □